

“Τον Χριστό μου δεν τον αρνούμαι!”

/ [Ενορίες](#)

Ο Ιερός Ναός Αγίου Νικολάου του Νέου Θηβών (www.inagiounikolaoutouneou.gr) δημοσιεύει κείμενο του Κωνσταντίνου Αθ. Οικονόμου, δασκάλου, επί τη μνήμη του Αγίου Κωνσταντίνου του Υδραίου, ο οποίος εορτάζεται στις 14 Νοεμβρίου εκάστου έτους:

“Ο Άγιος Κωνσταντίνος καταγόταν από την νήσο Ύδρα. Οι γονείς του ονομάζονταν Μιχαλάκης και Μαρίνα. Οι περισσότεροι κάτοικοι του νησιού ασχολούνταν με τη ναυτιλία. Έτσι κι ο άγιος, που σε ηλικία δεκαοχτώ ετών

βρέθηκε στη Ρόδο. Εκεί συναναστρεφόταν τον πασά της Ρόδου Χασάν, που ήταν εξωμότη Γεωργιανός. Ο πασάς πρόσεξε την εξυπνάδα και το χαρακτήρα του Κωνσταντίνου και προσπάθησε να τον εξισλαμίσει. Τελικά μετά από κολακείες και δώρα τα κατάφερε, δίνοντάς του το όνομα Χασάν.

Για τρία χρόνια έμεινε στο Ισλάμ, στην υπηρεσία του πασά, όμως δοκίμαζε την απόρριψη από τους άλλους Χριστιανούς και κυρίως της μητέρας του, η οποία, όταν κάποτε ο Κωνσταντίνος την επισκέφτηκε την Ύδρα, δεν του άνοιξε ούτε την πόρτα φωνάζοντάς του ότι δεν τον αναγνωρίζει για παιδί της. Άρχισε, έτσι, η συνείδησή του να τον ελέγχει με αποτέλεσμα να θρηνεί για το μεγάλο κακό που έκανε. Τελικά πήγε σε κάποιο πνευματικό και εξομολογήθηκε. Όσα χρήματα έπαιρνε τα μοίραζε στους φτωχούς. Επιθυμούσε μάλιστα να ομολογήσει τον Χριστό μπροστά στον πασά αλλά ο πνευματικός του τον απέτρεπε φοβούμενος μήπως δειλιάσει λόγω της νεαρής του ηλικίας. Μάλιστα, τον συμβούλεψε να πάει σε άλλο τόπο ώσπου να ανδρωθεί, να σκληραγωγηθεί και τότε μπορούσε να παρουσιαστεί για ομολογία.

Εκείνος, υπακούοντας πήγε στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί αναζήτησε έμπειρο πνευματικό στον οποίο με συντετριμμένη καρδιά και κατάνυξη εξομολογήθηκε την άρνησή του και τον πόθο του για μαρτύριο. Ο πνευματικός τον παρουσίασε στον Πατριάρχη Γρηγόριο τον Ε΄ (1) ο οποίος τον νουθέτησε πατρικά και τον έστειλε στο Άγιο Όρος για να δυναμώσει πνευματικά. Στη Μονή Ιβήρων συνδέθηκε με τον περίφημο πνευματικό παπα Σέργιο της Σκήτης των Ιβήρων. Εκεί, συχνά προσευχόταν στην εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου Πορταίτισσας, την οποία παρακαλούσε να τον ενισχύσει για να υπομείνει το μαρτύριο. Οι Πατέρες της Μονής προσπαθούσαν να τον εμποδίσουν εκείνος όμως φλεγόταν από πόθο για το μαρτύριο. Τελικά με τις ευχές των Πατέρων αναχώρησε για τη Ρόδο όπου είχε εξωμόσει. Φθάνοντας εκεί και πάλι εξομολογήθηκε σε ένα πνευματικό τον σκοπό του.

Εκείνος προσπάθησε να τον εμποδίσει. Το ίδιο έκαναν και άλλοι Χριστιανοί. Εκείνος όμως όσο εμποδιζόταν τόσα περισσότερο ποθούσε να μαρτυρήσει. Έτσι μετά από προσευχή ξεκίνησε για τον αγώνα του. Πήγε μόνος του και παρουσιάστηκε στον πασά και τον χαιρέτησε. Ο πασάς αρχικά δεν τον γνώρισε διότι ο άγιος φορούσε ράσο και αγιορείτικο σκούφο. Τότε ο Κωνσταντίνος του είπε: “Εγώ είμαι ο Κωνσταντίνος που τον έπεισες να αρνηθεί τον Χριστό και να πιστέψει στον Μωάμεθ.” Ο πασάς τότε του απάντησε: “Εγώ δεν σε γνωρίζω, γιατί είσαι καλόγερος. Αλλά εάν είσαι δικός μου γιατί φοράς αυτό το μαύρο ρούχο; Ο νόμος μας λέει να φοράμε άσπρα ενδύματα και λαμπρά, για να ξεχωρίζουμε από τους Χριστιανούς. Βγάλτα λοιπόν κι εγώ θα σε ντύσω με λαμπρά και θα σου δώσω

όσα χρήματα χρειάζεσαι για να απολαμβάνεις τον κόσμο και να χαίρεσαι μαζί μου και οι Χριστιανοί να σε προσκυνούν.”

Ο Άγιος θαρρετά του αποκρίθηκε: “Έλα κι εσύ, πασά, να πιστέψεις και να ομολογήσεις τον Χριστό Θεό αληθινό, να σε φωτίσει να δεις το αληθινό φως, να κερδίσεις την Βασιλεία των Ουρανών. Να δεις τα καλά του Παραδείσου, να χαίρεσαι και να ευφραίνεσαι μ’ όλους τους αγγέλους και τους αγίους.” “Ποιος σου έμαθε όλες τις φλυαρίες αυτές”, του κάνει άγρια ο πασάς. “Εγώ σ’ έκαμα γιο μου, να σε παντρέψω, να με κληρονομήσεις κι εσύ τα περιφρόνησες όλα αυτά κι έγινες καλόγερος;” Κι αμέσως ο πασάς διέταξε να τον ρίξουν στη φυλακή. Τρεις ημέρες μετά ,πυρ και μανία κατά του μάρτυρα, ζήτησε να τον φέρουν μπροστά του.

Τότε, τον ρώτησε: “Τι ήταν αυτά τα λόγια που τόλμησες προχτές να πεις εναντίον μου;” Κι ο μάρτυρας του απάντησε ήρεμα: “Σου είπα να πιστέψεις στον Χριστό , γιατί η πίστησας είναι βρώμικη και ψεύτικη. Πιστεύετε σ’ ένα ψεύτη που δεν έκανε κανένα θαύμα ούτε δίδαξε καμιά αλήθεια και κανένα καλό παρά μόνο μυθολογίες, κακίες και διαφθορά. Κι εσείς τον ακολουθείτε ως προφήτη γι’ αυτό θα πάτε μαζί του στην κόλαση. Έλα λοιπόν να γίνεις Χριστιανός, για να χαίρεσαι αιώνια στον Παράδεισο.” Τότε, φουρκισμένος από τα λόγια του αγίου ο πασάς, διέταξε να τον δείρουν, να του ξεριζώσουν τις τρίχες της κεφαλής του, να του ξεσκίσουν τις σάρκες με σιδερένια νύχια και να του σπάσουν τα σαγόνια με πέτρες. Οι στρατιώτες τον άρπαξαν και με πολύ μίσος εκτελούσαν την εντολή του κυρίου τους, φτύνοντάς τον στο πρόσωπο και βρίζοντάς τον ενώ συγχρόνως τον ειρωνεύονταν: “Ας έλθει ο Χριστός σου, να σε σώσει.” Ο άγιος τα υπέμεινε όλα λέγοντας συνεχώς “Μνήσθητί μου, Κύριε, εν τη Βασιλεία Σου”. Τελικά τον έριξαν στη φυλακή δεμένο με βαριές αλυσίδες στα πόδια και το λαιμό.

Την επομένη τον έφεραν μπροστά στον δικαστή. “Μετανόησες για τις χτεσινές σου φλυαρίες, Χασάν;” τον ρώτησε ο πασάς. Κι ο Υδραίος μάρτυρας απάντησε: “Εγώ δεν είμαι Χασάνης, είμαι Χριστιανός, Κωνσταντίνος το όνομά μου και δεν λέω φλυαρίες αλλά πιστεύω, προσκυνώ και ομολογώ Πατέρα Υιό και Άγιο Πνεύμα, τρία Πρόσωπα, ένα Θεό αληθινό. Όσο για τη θρησκεία σας, την αναθεματίζω.” Μετά απ’ αυτό οι στρατιώτες, με διαταγή του πασά, του έδωσαν πεντακόσιους ραβδισμούς στη ράχη και πεντακόσιους στα πόδια, τόσο που έπεσαν τα νύχια των ποδιών του και το αίμα έτρεχε ποτάμι. Έπειτα τον πέταξαν μισοπεθαμένο στη φυλακή. Εκεί ο ίδιος ο Χριστός παρουσιάστηκε και θεράπευσε τις πληγές του και τον απεκατέστησε υγιή.

Μετά από τρεις ημέρες τον οδήγησαν πάλι στον πασά, ο οποίος τον ρώτησε: “Σου άρεσε, Χασάνη, αυτό που σου έκανα; Έλα το γρηγορότερο στην πίστη μας, για να σου χαρίσω όσα σου έταξα.” Κι εκείνος του απάντησε: “Ξέρεις πασά, πριν από

λίγες μέρες τι βασανιστήρια μου έκανες. Που είναι εκείνες οι πληγές; βλέπεις κανένα σημάδι; Κοίταξε, λείπει κανένα μου νύχι; Ο Χριστός με επισκέφτηκε στη φυλακή και με θεράπευσε ως αληθινός Θεός που είναι. Αυτόν προσκυνώ και λατρεύω, τον δε δικό σας Μωάμεθ αποστρέφομαι γιατί όποιος τον ακολουθεί πάει μαζί του στην κόλαση. Πίστεψε λοιπόν στον Χριστό, όπως πιστεύουν μέχρι τώρα και οι δικοί σου γονείς.” Ο πασάς, αγριεμένος, διέταξε να τον βάλουν πάλι στη φυλακή στο τιμωρητικό ξύλο, το λεγόμενο τουμπρούκι. Εκείνες τις ημέρες φυλάκισαν δύο ιερείς από το χωριό Σορώνη, κάποιους Χριστιανούς και Τούρκους. Μια νύχτα, ο Άγιος λύθηκε θαυματουργικά από τις αλυσίδες και το τουμπρούκι. Στάθηκε και προσευχόταν προς την Ανατολή.

Το ίδιο έκαναν και οι ιερείς και οι Χριστιανοί, ακόμη και οι Τούρκοι φώναζαν αλλάχ αλλάχ, διότι όλοι έβλεπαν ένα εξαιρετικό φως. Το ουράνιο αυτό φως είδαν και έξω από τη φυλακή οι φρουροί και έτρεξαν νομίζοντας πως έπιασε φωτιά.Όταν οι φρουροί πληροφορήθηκαν το γεγονός, το ανέφεραν στον πασά. Εκείνος τους είπε να μη το πουν πουθενά, ενώ το ίδιο είπε φοβερίζοντας και τους αυτόπτες φυλακισμένους. Από τότε δεν τον ξαναφώναξε ο πασάς αλλά τον βασάνιζαν οι στρατιώτες του μέσα στη φυλακή. Ένας ιμάμης μια μέρα σήκωσε το χέρι να τον χαστουκίσει και αμέσως το χέρι του έγινε κατάμαυρο. Από τότε κανείς δεν τολμούσε να τον πειράξει. Έμεινε στη φυλακή πέντε μήνες ταλαιπωρούμενος από την πείνα, την δίψα, τη βρωμιά, και την όλη δυστυχία της φυλακής. Μόνο ένας ευλαβής Χριστιανός τον επισκεπτόταν και του έφερνε την Θεία Κοινωνία. Ο πασάς φοβόταν να εκτελέσει τον Άγιο εξαιτίας της μεγάλης επιρροής των Υδραίων στον αρχιναύαρχο του στόλου του Αιγαίου (Καπουδάν-πασάς). Έγραψε, μάλιστα, σε κάποιον επιφανή Υδραίο (καπετάν Γιώργη) ζητώντας τη γνώμη του για την υπόθεση.Ο Άγιος, μαθαίνοντάς το μέσα από τη φυλακή, του έγραψε κι εκείνος ζητώντας να μη τον υποστηρίξει αλλά, αν τον αγαπάει, να τον αφήσει να πεθάνει για την αγάπη του Χριστού.

Έτσι ο καπετάν Γιώργης απάντησε στον πασά να τον κάνει ό,τι θέλει. Μια μέρα ο πασάς τον έβγαλε από τη φυλακή διατάζοντάς τον να μεταφέρει πέτρες. Σε μια στιγμή ο Άγιος προσποιήθηκε πως δραπετεύει για να τον αναγκάσει να τον θανατώσει. Ένας παραστεκόμενος του πασά τον έπιασε και τον χτυπούσε με μανία με τη μαχαίρα του σε όλο του το σώμα. Έπειτα τον ξαναπέταξαν στο μπουντρούμι.Αφού κουράστηκε ο πασάς να τυρανά μάταια τον Κωνσταντίνο, τον έφερε μπροστά του και για τελευταία φορά τον ρώτησε αν αρνείται τον Χριστό. Ο Άγιος του απάντησε: “Σου είπα ότι Χριστιανός είμαι και τον Χριστό μου δεν τον αρνούμαι ακόμη κι αν κατακόψεις σε μύρια κομμάτια. Κάμε λοιπόν ό,τι θέλεις μια ώρα αρχύτερα γιατί ο Κύριος με προσμένει”.

Προγνωρίζοντας ο Άγιος τον θάνατό του, ζήτησε να του φέρουν τα Άχραντα

Μυστήρια. Χαράματα της Τετάρτης, 14 Νοεμβρίου, τον στραγγάλισαν μέσα στη φυλακή. Το πρωί έδωσε την άδεια ο πασάς στους Χριστιανούς να τον θάψουν. Το άγιο λείψανό του ενταφιάστηκε στον ναό της Υπεραγίας Θεοτόκου στο Βαρούσι (χριστιανική συνοικία). Η μητέρα του, η οποία ζούσε και έμαθε για το μαρτύριο του γιου της, πήγε η ίδια στη Ρόδο, όπου έκανε την ανακομιδή των ιερών του λειψάνων, τα οποία μετέφερε στην Ύδρα”.